

Sygn. akt: I C 771/19 upr.

Na rozprawie dnia 16 października 2019

Za powoda nikt się nie stawił zawiadomiony prawidłowo.

Pozwany nie stawili się pomimo należytego zawiadomienia go o terminie rozprawy, nie złożył żadnych wyjaśnień – ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w jego obecności. Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący SSR Anna Kurzynowska – Drzażdżewska

Protokolant sekretarka Sylwia Laskowska

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2019 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska
Protokolant:	sekretarka Sylwia Laskowska

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2019 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku SA z siedzibą w W.

przeciwko H. S.

o zapłatę

Oddała powództwo.

SSR Anna Kurzynowska – Drzażdżewska

Sygn. akt I C 771/19 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanej H. S. kwoty 5.049,96 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu. Roszczenie swoje wywiódł z umowy pożyczki, zawartej z pozwaną w dniu 29.11.2016 r., nr. (...) wskazując, że pozwana nie wywiązała się z warunków w niej określonych. Argumentował, że próby polubownego rozwiązania sporu z pozwaną nie doprowadziły do dobrowolnego uregulowania zadłużenia.

Pozwana H. S. pomimo należytego zawiadomienia o terminie rozprawy nie stawiła się, nie złożyła żadnych wyjaśnień, ani też nie żądała przeprowadzenia rozprawy w jej obecności.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., do osoby wnoszącej pozew należy wykazanie faktów pozytywnych, stanowiących podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). W sprawie o świadczenie pieniężne – a zatem i w przedmiotowym procesie – powód jest zobowiązany udowodnić zarówno zasadę roszczenia, jak i jego wysokość. Tym samym powód powinien przedstawić już wraz z pozwem dowody wskazujące na zasadność i wysokość dochodzonej należności, umożliwiając pozwanemu oraz sądowi ich weryfikację i odniesienie się do nich stosownie do stanu sprawy, czego strona powodowa nie uczyniła z wiadomych tylko sobie przyczyn.

Zgodnie z treścią art. 339 § 2 k.p.c., w wypadku wydania przez Sąd wyroku zaocznego, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przepis ten przewiduje domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy (wyr. SN z 6.6.1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. 1997 – wkładka, Nr 10, poz. 44). Uznanie za prawdziwe twierdzeń podniesionych przez powoda nie zwalnia jednak sądu od oceny zasadności żądania opartego na tych twierdzeniach. Sąd rozpoznający sprawę w warunkach zaoczności ma obowiązek rozważyć, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądania (wyr. SN z 31.3.1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, Nr 9, poz. 30; wyr. SN z 15.3.1996 r., I CRN 26/96, OSNC 1996, Nr 7–8, poz. 108; wyr. SN z 15.9.1967 r., III CRN 175/67, OSNCPiUS 1968, Nr 8, poz. 142). W przypadku negatywnych ustaleń w tym zakresie sąd powinien wydać wyrok zaoczny oddalający powództwo.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd dostrzegł, że powód nie przedłożył żadnego dowodu istnienia wierzytelności objętej pozwem. Jako całkowicie bierny uczestnik procesu nie wykazywał także wysokości dochodzonego roszczenia. Powód, reprezentowany przez pełnomocnika profesjonalnego, winien wykazać istnienie i wysokość wierzytelności poprzez przedstawienie w szczególności umowy będącej źródłem zobowiązania, bądź harmonogramu wpłat. Tej inicjatywy dowodowej powód nie podjął, a istnienia wierzytelności nie dowodzą twierdzenia powoda przytoczone w pozwie. Owe twierdzenia bowiem okazały się ostatecznie gołosłowne i niczym nieoparte. Wobec powyższego nie ma podstaw do przyjęcia, że powodowi przysługuje względem pozwanej roszczenie wskazane w pozwie.

Mając przedstawione racje na uwadze, na podstawie przywołanych przepisów Sąd oddalił powództwo, o czym orzekł jak w sentencji wyroku.

Uwzględniając treść art. 339 § 1 k.p.c. Sąd wydał wyrok zaoczny, zważywszy na okoliczność, że pozwana nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę pomimo skutecznego wezwania, nie zajęła stanowiska w sprawie, ani nie żądała przeprowadzenia rozprawy w jej obecności.